

“Trăiți ca oamenii liberi, dar nu ca și cum ați avea libertatea drept acoperământ al răutății, ci ca slujitori ai lui Dumnezeu”

(I Petru 2, 9)

Cuprins

Pastorală la Învierea Domnului 2018	1
Explicarea Sf. Liturghii	3
Pildă de folos	5
Din viața parohiei	7
Evenimente	7

**HRISTOS A ÎNVIAT!
ADEVĂRĂT A
ÎNVIAT!**

**CHRIST IS RISEN!
TRULY IS RISEN!**

Contact:
Pr. Ioan Cozma
(212)874-4490
(929)600-1134
stdumitrunyc@gmail.com

PAROHIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ “Sf. Mare Mc. Dumitru” (NYC) Viața parohiei

Nr. 15 / 2018

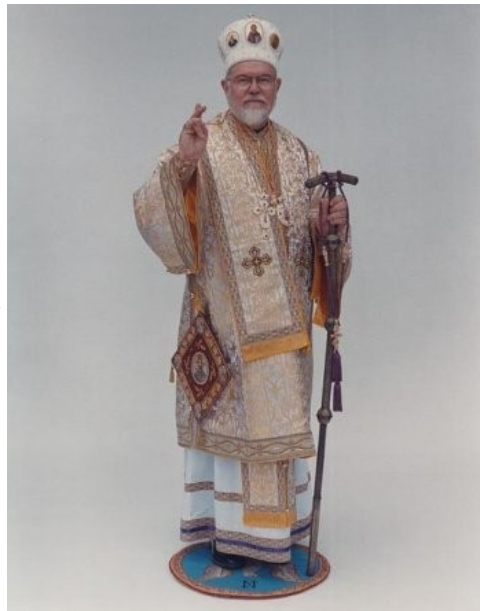
IANUARIE - MARTIE

SCRISOARE PASTORALA LA ÎNVIEREA DOMNULUI

Praiubitului nostru Cler, Cinului Monahal și Dreptmăritorilor Creștini ai de Dumnezeu păzitei noastre Episcopii: Har, Mila și Pace de la Dumnezeu, iar de la noi părintească dragoste și arhieresti binecuvântări!
HRISTOS A ÎNVIAT!

„Iar cei unsprezece ucenici au mers în Galileea, la muntele unde le poruncise lor Iisus; și văzându-L, I s-au închinat, ei care se îndoiseră. Și apropiindu-Se Iisus, le-a grăit, zicând: „Datu-Mi-s-a toată puterea în cer și pe pământ. Drept aceea, mergând învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, învățându-le să păzească toate câte v-am poruncit Eu vouă și iată, Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin” (Matei 28, 16-20). Aceste cuvinte din Sfânta Evanghelie după Sfântul Evanghelist Matei sunt ultimele îndemnuri ale Domnului și Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos adresate ucenicilor Săi. Deși au fost adresate în primă instanță ucenicilor Săi din acea vreme, ele sunt îndreptate și spre noi astăzi, așa cum au fost și pentru toate generațiile anterioare nouă. Acestea sunt cuvinte de îndrumare, de poruncă de a participa prin cooperare cu Dumnezeu în a aduce mărturie despre El, Domnul, Cel în Treime închinat și despre darul vieții dat de El fiilor și fiicelor Sale cât și despre făgăduința vieții veșnice. În marea Sa iubire, Dumnezeu a creat omul după chipul și asemănarea Sa. El l-a invitat să lucreze cu El, să fie îngrijitorul paradisului pământesc pe care i l-a oferit.

Aceasta a fost invitația divină adresată omului de a participa deplin în El, în calitate de cooperator, ca și colaborator al lui Dumnezeu în creația Lui. Rezultatul final al acestei

colaborării cu Dumnezeu se numește teosis adică "... devenind prin har ceea ce Dumnezeu este prin natură" (Sf. Atanasie, Despre Întrupare, I). Toți împreună suntem chemați să ne trăim viața și să împărtășim chemarea dumnezeiască de a deveni una cu El, să trăim în prezența Lui în iubire reciprocă după cum ne-a poruncit însuși Domnul Hristos (Ioan 13,34). Protopărinții Adam și Eva au ales în mod liber să respingă invitația lui Dumnezeu de a fi împreună lucrători. În loc să mărturisească dragostea lui Dumnezeu, ei au devenit mărturisitori ai morții, prin faptul ca au ales iubirea de sine. Această acțiune egoistă din partea lor, adică respingerea griji părintești și a iubirii lui Dumnezeu, a dus la moartea fizică. Omul a pierdut, sau mai bine spus, a dat deoparte chemarea lui Dumnezeu de a fi una cu El, de a coopera, de a lucra cu Dumnezeu și de a trăi astfel în veșnicie. Sfântul Iustin Martirul (cc. 100-165) ne amintește acest lucru: "*[Oamenii] au fost făcuți ca Dumnezeu, fără suferință și moarte, cu condiția să păzească poruncile Lui.*" Realitatea acestei mari pierderi a provocat o dorință adâncă de reîntoarcere și restaurarea acelei legături rupte de iubire filială. Dumnezeu nu și-a abandonat pe fiii Săi, ci ne-a făcut o făgăduință, așa cum ne spune Sfântul Apostol Pavel: "*Că de vreme ce printr-un om a venit moartea, tot printr-un om și învierea morților, căci, precum în Adam toți mor, așa și în Hristos toți vor învia*" (1 Corinteni 15, 21). Cu alte cuvinte, dragostea lui Dumnezeu este manifestată în și prin Domnul nostru Iisus Hristos, care a biruit moartea și a reunit omenirea cu Tatăl. Fericitul Augustin de Hippo (354-430) ne spune: "*pentru ca El însuși, Cel care îndreptează, și îndumnezeiește, îndreptând face fii ai lui Dumnezeu*" (Predici 192.1.1).

Iisus Hristos, Iubirea Întrupată, este cel referit de Sfântul Apostol Pavel către Sfântul Timotei ca Mântuitor al întregii omeniri. El, Fiul veșnic al lui Dumnezeu, în plinătatea timpului, a venit în această lume să trăiască printre noi, mărturisind dragostea Tatălui. El Insuși, este împlinirea unității în dragoste a Creatorului și a creației Sale. Dumnezeu, din dragostea pentru creația Sa, a luat trup din Sfânta Fecioară Maria și a devenit Om după cum auzim în Crez, îndeplinind astfel restaurarea acelei legături de cooperare dintre Dumnezeu și om care a fost pierdută de mult în Rai. Domnul Iisus Hristos este "... Lumină din Lumină, Dumnezeu Adevărat din Dumnezeu Adevărat ..." (Crez) și El ne readuce a fi "... moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos, dacă pătimim împreună cu El, ca împreună cu El să ne și preamărim" (Romani 8,17).

Adevărata dragoste cere jertfa de sine pentru celălalt. Mărturisim acest lucru în Crez, atunci când afirmăm că Hristos, pentru a mântuirea noastră s-a întrupat și s-a făcut om și s-a răstignit, și a murit și a fost îngropat. Prin afirmația: "... pentru mântuirea noastră", noi înțelegem reîntoarcerea la Dumnezeu prin Domnul Hristos. Dacă singurul scop al venirii lui Hristos în lume ar fi fost moartea și îngroparea Lui, atunci această scrisoare pastorală nu ar mai fi avut sens. Această scrisoare este, totuși, pentru sărbătoarea și spre mărturisirea Vieții, și nu a morții. Dragostea lui Dumnezeu nu este doar jertfitoare, ci este răscumpărătoare și restauratoare. Crezul continuă: "... iar a treia zi, a înviat..."; și, prin urmare, putem să cântăm: "*Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând și celor din morminte, viață dăruindu-le!*" (Troparul Invierii). Învierea Mântuitorului Hristos este dovada lui Dumnezeu Însuși de dragostea Sa veșnică care o are pentru noi; El ne dăruiește viața fără de sfârșit, existența permanentă, ființa veșnică.

Viața noastră, care fusese ținută în robie de către moarte din cauza păcatului strămoșesc a

protopărinților Adam și Eva, este acum eliberată pentru totdeauna. Cine poate dărui viața? Numai El, Cel Care este Izvorul vieții. Cine poate da din nou viață celor adormiți? Numai El, Cel Care este Izvorul vieții pentru toți, care, prin moartea Sa pe cruce, a distrus puterea morții. El este, Iisus Hristos, Dumnezeu adevărat și Om adevărat, care dă viață și celor care sunt în mormânt. Hristos, așa cum a făcut atunci în Rai și acum în veacurile noastre, ne poruncește să mergem să fim mărturisitori ai Săi. Sa mărturisim Învierea Lui din morți, Înălțarea Lui și cea de a doua Venire a Lui. Suntem martori ai darului Său, ale vieții veșnice, prin unirea cu El și participarea noastră în El, ceea ce înseamnă teosis. Deci precum ucenicii Săi și cei de-a lungul secolelor, să mărturisim și noi dragostea răscumpărătoare a lui Dumnezeu față de omenire. Să fim plini de flacăra dragostei pentru Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, Unul Adevăratul Dumnezeu, necreat, veșnic și iubitor așa cum ne-a chemat Domnul Hristos să facem! Dragi mei, ca ucenici ai Săi, să alegem să ne închinăm lui Hristos, să mărturisim Învierea Lui din morți, mărturisind că a stricat moartea prin Înviere, propovăduindu-L înaintea tuturor neamurilor, amintindu-ne îndemnul ultimelor cuvinte: „...ca iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28,20).

Hristos a Inviat! Primiți a noastră dragoste părintească și binecuvântare arhierescă pentru toți cei dragi de aici aproape și de departe!

+ NATHANIEL Din Mila lui Dumnezeu Arhiepiscop de Detroit și al Episcopiei Ortodoxe Române din America

EXPLICAREA SFINTEI LITURGHII (IV)

Cântarea Sfinte Dumnezeule

Se mai numește și „Cântarea cea întreit-sfântă” și este una din cele mai cunoscute și mai populare din spațiul liturgic. O regăsim în Rugăciunile Începătoare, cu ea se încheie Doxologia Mare, se cântă la înconjurarea din Vinerea Patimilor și în multe alte împrejurări solemne.

Ea este precedată de un îndemn, un răspuns și un ecfonis:

Preotul: Domnului să ne rugăm.

Poporul: Doamne, miluiește.

Preotul: Că sfânt ești, Dumnezeul nostru, și Ție slavă-Ți înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Poporul: Amin. Și, de îndată, Cântarea cea întreit-sfântă.

Acum, înainte de a se începe cântarea (sau în timp ce aceasta se cântă), preotul rostește în taină următoarea rugăciune:

"Dumnezeule Sfinte, Cel ce întru sfinți Te odihnești, Tu, Cel ce cu glas întreit-sfânt ești laudat de serafimi și slăvit de heruvimi și de toată puterea cerească închinat; Tu, Cel ce pe toate le-ai adus dintru neființă întru ființă; Cel ce pe om l-ai zidit după chipul și asemănarea Ta și cu tot harul Tău l-ai împodobit; Tu, Cel ce dai înțelepciune și pricepere celui care cere și nu treci cu vederea pe cel care greșește, ci, dimpotrivă, pui pocăință spre mântuire; Tu, Cel ce și în ceasul acesta ne-ai învrednicit pe noi, smeriții și nevrednicii robii Tăi, să stăm înaintea slavei sfântului Tău jertfelnic și să-Ți aducem datorita închinare și preamărire, Însuți Tu, Stăpâne, întreit-sfânta cântare primește-o și din gurile noastre, ale păcătoșilor, și

cercetează-ne întru bunătatea Ta. Iartă-ne toată greșala cea de voie și cea fără de voie; sufletele și trupurile ni le sfințește și dă-ne să-Ți slujim cu cuvioșie în toate zilele vieții noastre. Pentru rugăciunile Preasfintei Născătoare de Dumnezeu și pentru ale tuturor sfinților care din veac Ți-au bineplăcut Ție."

E de observat că preotul I se adresează Atotțiitorului cu același apelativ cu care I se adresează tricântarea, dar cu termenii încrucișați: Sfinte Dumnezeule – Dumnezeule Sfinte. Rugăciunea Îl invocă pe Dumnezeu în dubla Sa ipostază, de Creator și Proniator, El fiind nu doar Cel ce a făcut din nimic întreaga făptură, dar și Cel care îi poartă de grijă ca un adevărat Părinte.

Există însă aici o expresie care se cere tâlcuită, fie și pe scurt: Tu, Dumnezeule Sfinte, „Cel ce întru sfinți Te odihnești”. Odihna este o stare de repaus la capătul unui drum sau al unei activități de natură fizică sau spirituală, o stare de liniște, de mulțumire, de împăcare, de împlinire a lucrului bine făcut. În Sfânta Scriptură ni se spune că, la capătul celor șase zile ale creației, „în ziua a șaptea S-a odihnit Dumnezeu de toate lucrurile sale pe care le făcuse” (Fc 2, 2), lucruri pe care el le-a găsit ca fiind bune și frumoase, inclusiv primii doi oameni, Adam și Eva. E de la sine înțeles că la odihna lui Dumnezeu participa întreaga Sa operă, în același văzduh al armoniei universale în care Creatorul și creatura se regăsesc și se bucură laolaltă. Odată însă cu intrarea păcatului în lume, odihna lui Dumnezeu le este rezervată doar celor ce sunt vrednici de ea. Israelii, în lunga lor călătorie de patruzeci de ani prin pustie, s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, fapt pe care Acesta l-a sancționat printr-o drastică interdicție: „Întru odihna Mea nu vor intra!” (Ps 94, 11). În acest caz, odihna este fericirea de a fi ajuns la capătul drumului, în țara făgăduinței. Într-adevăr, răzvrățiții au murit cu toții, risipiți prin pustie, în timp ce Iosua Navi și cei ce l-au urmat întru ascultare au ajuns în Canaan. Sfântul Apostol Pavel împinge odihna celor dreți la capătul istoriei, în Împărăția Cerurilor (vezi Evr 3, 7-19; 4, 1-13), unde sfinții se odihnesc întru Dumnezeu, dar și Dumnezeu Se odihnește întru ei, prin negrăita părtășie a fericirii veșnice. Pe aceste temeuri scripturistice ne rugăm și noi pentru morți: „Cu sfinții odihnește, Hristoase, sufletele adormiților robilor Tăi...”. Și: „Întru odihna Ta, Doamne, unde toți sfinții Tăi se odihnesc, odihnește și sufletele adormiților robilor Tăi”. Peste tot, comuniunea viilor cu morții și a tuturor cu Hristos.

Același sentiment suveran al comuniunii străbate, ca un fir roșu, și rugăciunile de taină ale preotului. Ele se rostesc, cu foarte puținele excepții pe care le vom vedea, la plural. Să revenim asupra celei de față, și anume asupra frazei: „Tu, Cel ce și în ceasul acesta ne-ai învrednicit pe noi, smeriții și nevrednicii robii Tăi, să stăm înaintea slavei sfântului Tău jertfelnic și să-Ți aducem datorita închinare și preamărire”. E pentru prima oară când actul liturgic ne pune în față sfântul jertfelnic, altarul pe care preotul va aduce Sfânta Jertfă, al cărui nimb de slavă se vede încă de pe acum.

S-a ridicat însă întrebarea: dacă preotul (și numai el) este cel ce jertfește în virtutea harului său special, de ce, totuși, folosește pluralul, ca și cum ar fi vorba și de credincioși? S-a emis ipoteza că granița dintre rugăciunea preotului pentru sine și pentru ceilalți, în care se include și pe sine, „e foarte fluidă”, ea trecând cu ușurință când de-o parte, când de cealaltă. Această interpretare își are subtilitatea ei, dar mai degrabă ne putem întoarce la tema participării tuturor celor implicați în actul liturgic, preot și popor laolaltă, despre care v-am

vorbit pe larg mai la început. Este foarte adevărat că numai preotul jertfește, dar nu e mai puțin adevărat că oamenii din popor, credincioșii, ei sunt cei ce au adus elementele jertfei, pâinea și vinul. Robii lui Dumnezeu sunt, deopotrivă, și preotul, și mirenii. Pe de altă parte, în această rugăciune nu e vorba de jertfă (ar fi și prematur), ci doar de jertfelnicul în fața căruia toți cei prezenți în actul liturgic, preot și mireni, Îi aduc lui Dumnezeu datorita închinare și preamărire, adică exact ceea ce mai târziu se va numi jertfă de laudă. Aceasta ar fi explicația de natură liturgică.

Există însă și una de ordin istoric. La începuturile creștinismului, când credincioșii erau relativ puțini, Liturghia (Euharistia) era oficiată de episcop, asistat de un preot și de câțiva diaconi (aceștia din urmă colectau și ofrandele din popor și le aduceau la altar). Așadar, era vorba de un sobor, iar episcopul se ruga nu doar în numele lui, ci și al celorlalți slujitori, ceea ce însemna folosirea pluralului. Cu vremea, când creștinii s-au înmulțit și s-au constituit în parohii, episcopul l-a delegat pe preotul paroh să officieze Liturghia, fie singur, fie asistat de unul sau mai mulți diaconi. Semnul văzut al acestei delegații era (și este) antimisul semnat de episcop, despre care v-am vorbit într-un capitol introductiv. Chiar și mai târziu, până în vremea noastră, când preotul oficiază singur, pluralul a rămas și în rugăciunile lui de taină.

În sfârșit, nu pot trece peste explicația de natură eclesiologică, poate cea mai importantă, deoarece aici ne întâlnim cu dimensiunea mistică, duhovnicească, a actului liturgic. Pentru aceasta e necesar să ne aducem aminte că Biserica lui Hristos este, într-adevăr, o comunitate universală, dar ea este alcătuită din Biserici locale, legate între ele prin comuniune, adică prin prezența și lucrarea aceluiași Duh Sfânt, asemenea fântânilor legate între ele prin pânza freatică, adică prin apa vie care le alimentează după principiul vaselor comunicante. În virtutea acestei comuniuni, fiecare Biserică locală este, în același timp, parte și întreg, în sensul că fiecare poartă într-însa întregul, așa cum fiecare celulă a unui organism viu, deși diferențiată după poziția și lucrarea ei, cuprinde în sine organismul întreg. Același principiu funcționează și în comunitatea parohială, care este nu numai o diviziune administrativă, dar și, mai cu seamă, un spațiu liturgic.

În Liturghie, preotul și credincioșii se roagă împreună cu toți preoții și credincioșii Bisericii universale, legați între ei prin cimentul unuia și aceluiași Duh Sfânt, Cel care S-a pogorât peste apostoli atunci, la Cincizecime, și lucrează acum, în fiecare Liturghie, prefăcând Darurile. Iată deci că Duhul Sfânt face nu numai un arc peste timp, dar și un arc peste spațiu. Prin sfântul antimis, care se află acum împăturit sub Sfânta Evanghelie și care în curând va fi desfăcut pentru aducerea Jerfei, sfânta masă este nu numai prestolul comunității locale, ci „devine prestolul unic al Bisericii lui Dumnezeu, locul aducerii, prezenței și venirii lui Hristos întreg (în care noi toți suntem Trupul Lui, în care toate părțile, toate împărțirile sunt biruite de întreg) și se dă darul și harul vieții celei noi, iar, înainte de toate, al vieții integrale. Tocmai această integralitate se păstrează și se împlinește prin legătura indisolubilă dintre Episcop, Euharistie și Biserică”. Aici rezidă și rațiunea faptului că sfânta masă are un singur picior.

În sfârșit, Dumnezeu este rugat să primească și din gurile noastre, ale păcătoșilor (ceea ce înseamnă, așa cum vom vedea imediat, nu doar din vocile îngerilor), întreit-sfânta cântare: **Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-ne pe noi.**

În legătură cu ceea ce vă spuneam, de curând, despre prezența îngerilor în actul liturgic, e

bine să precizez acum că Sfinte Dumnezeule este, de fapt, o cântare îngerească, al cărei nucleu îl cunoaștem dintr-un text al lui Isaia. Într-o vedenie, Domnul i S-a arătat profetului șezând pe un tron înalt, înconjurat de serafimi (îngeri de rang foarte înalt în ierarhia cerească), care cântau fără încetare, privindu-se unul pe altul: „Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul Atotțiitorul” (Is 6, 3). Iată că ne împropășăm sentimentul și certitudinea că noi Îl laudăm pe Dumnezeu nu numai în prezența îngerilor, dar și laolaltă cu ei, aici, pe pământ, prin Liturgia care transfigurează spațiul eclesial și ne strămută în Împărăția Cerurilor, după admirabila observație a lui Nicolae Cabasila: „Prin venirea lui Hristos, îngerii și oamenii s-au unit într-o singură Biserică și o singură ceată”, aducându-și în sprijin un text din Sfântul Apostol Pavel: „Toate, cele din ceruri și cele de pe pământ, să fie iarăși adunate întru Hristos” (Ef 1, 10). Ecoul și continuitatea vedeniei lui Isaia o aflăm în Apocalipsa Sfântului Ioan, și anume în cele patru Ființe întraripate dimprejurul Tronului Ceresc, care cântă neîncetat: **Sfânt, sfânt, sfânt**, Domnul Dumnezeu, Atotțiitorul (Ap 4, 8). Dar nu numai împreună cu îngerii cântăm, ci și împreună cu David. Dacă în Isaia și în Apocalipsă se află doar nucleul cântării, adică întreita sfințenie a lui Dumnezeu (ceea ce înseamnă sfințenia desăvârșită, treimică), psalmistul ne-o oferă în întregul ei, alăturându-i și atributele de trebuință: „Însetat-a sufletul meu de Dumnezeu cel tare, cel viu” (Ps 41, 2). Termenul tare era folosit în filosofia greacă spre a defini puternicia unei divinități. David îl folosește în același sens, foarte apropiat de Atotputernicul lui Isaia (pe care limba română îl echivalează, splendid, cu Atotțiitorul). Cât despre viu, el se înrudește de aproape cu veșnic-viu, nemuritor, fără de moarte.

Părintele Stăniloae crede că Sfinte Dumnezeule s-ar putea referi la Tatăl ca „izvor al Dumnezeirii”, Sfinte tare, la Fiul, „Cel care prin cuvântul Lui a întărit cerurile și ne-a adus la viață nouă”, iar Sfinte fără de moarte, la Duhul Sfânt, căci „Duhul e cel ce ne comunică viața din Hristos”.

La rândul meu, ținând seama de faptul că Isaia este cel ce ne descoperă veșnica preamărire a lui Dumnezeu prin invocarea întreitei Sale sfințenii, aș așeza această cântare în contextul Psalmului 41 al lui David, adică de cele două versuri care îl deschid pe cel deja citat: „În ce chip tânjește cerbul după izvoarele apelor, așa tânjește sufletul meu după Tine, Dumnezeule. Însetat-a sufletul meu după Dumnezeu cel tare, cel viu”. Imaginea e superbă. Se știe că cerbul, animal de munte, se adapă doar din apă curgătoare, curată, limpede, răcoroasă, cât mai aproape de izvor, dacă nu chiar din izvorul însuși. Când nu o are la îndemână (fie că e bolnav, fie că e rănit, rățăcit sau captiv), setea îl face să tânjească după ea, adică s-o poftască peste măsură, să se topească de dorul ei, cu senzația că doar gustul acestei ape îl poate scăpa de moarte. Acesta este sentimentul omului în absența lui Dumnezeu, prin excelență „izvorul vieții” (Ps 35, 9), așa cum Îl numește același inspirat David. Izvor al vieții însă este și Iisus, ca Fiul lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși. Să ne amintim de convorbirea Sa cu femeia samarineancă, lângă fântâna lui Iacob, căreia i-a descoperit un adevăr extraordinar: „Tot cel ce va bea din apa aceasta [din fântână], iarăși va înseta; dar cel ce va bea din apa pe care Eu i-o voi da, nu va mai înseta în veac, că apa pe care i-o voi da Eu se va face într-însul izvor de apă săltătoare spre viață veșnică” (In 4, 13-14).

Am văzut că Viața Veșnică este un alt nume al Împărăției Cerurilor. Așadar, nu

numai că Iisus este izvor de apă vie, dar chiar și beneficiarul Izvorului, adică omul care s-a adăpat dintr-Însul, devine el însuși izvor care, la rândul său, va potoli setea altora. Izvorul lui Dumnezeu stă de-a pururi la îndemâna omului. Important este ca omului înstrăinat să -i fie sete, să-și amintească dureros de ceea ce a avut cândva și să exclame împreună cu un alt chinuit al absenței divine: „Doamne, izvorul meu și cântecele mele!...”

Prea ne-am obișnuit noi, creștinii, să-L gândim pe Dumnezeu ca pe o abstracție, ca pe un concept, ca pe o ofertă negociabilă, ca pe o opțiune ideatică sau, în cel mai bun caz, ca pe o soluție a disperării, o șansă salvatoare. Psalmistul ni-L propune pe Dumnezeu ca trebuință: necesitatea stringentă a omului copleșit de lingoarea însetării spirituale, o sete ne bună pe care nu o poate potoli decât prezența efectivă, aproape senzorială, a lui Dumnezeu Cel sfânt, Cel tare, Cel fără de moarte, Cel ce ne miluiește prin aceea că, răspunzând rugăciunii noastre, a celor ce tânjim după El, ne deschide nescapatele izvoare ale Împărăției Sale.

(Mitropolitul Bartolomeu Anania - Cartea deschisă a împărăției - o însoțire liturgică pentru preoți și mireni, pag. 106-113)

PILDĂ DE FOLOS

DIABOLUL E DE VINĂ

Un necredincios crezu odată că l-a prins pe un credincios, punându-i următoarea întrebare:

- Dacă diavolul l-a înșelat pe Adam și el ne înșală și pe noi să păcătuiim, apoi el, diavolul, trebuie pedepsit, căci nu suntem noi de vină, ci el.

- Foarte bine, – răspunse credinciosul – dar dacă eu voi zice către dumneata: „Du-te omule și fură, bate, omoară etc.” și dumneata

vei face ceea ce te sfătuiesc eu, oare ce se va întâmpla?

- Păi, mă vor înhăța jandarmii și legea.
- Nu se poate, căci doar eu te-am sfătuit.
- Da, dar legea nu vrea să știe de așa ceva.
- Apoi, vezi, dragul meu? Așa e și cu ispitele și înșelăciunile diavolului. El ne sfătuiește numai să facem răul, dar stă în voia noastră să îl facem ori ba. De-l facem, suntem răspunzători și ne vom primi pe drept pe-deapsa cerească.

DIN VIATA PAROHIEI

I. Venituri (Ianuarie–Martie)

Pangar (<i>lumânări, colecta duminicală, obiecte bisericești</i>)	5,505
Membrie	4,550
Donații lunare/pledge	1,220
Donații Paști	950
In memoriam	1,000
Donații ocazionale	2,050
Mese festive	4,040
Servicii religioase	1,315
Venituri capitale (inchiriere sala sociala)	300
Contributie curatenie (Reuniunea de Doamne)	2,400

TOTAL = \$ 23,320

II. Cheltuieli (Ianuarie–Martie)

Activități religioase (Lumânări, tămâie, cărbuni, coferința clerului,	2,456
Administrarea clădirii	7,038.01
Cantor	2,400
Cheltuieli capitale	34,000
Cheltuieli diverse (Paști, Crăciun, concert, mese etc)	2,628.12
Salar preot	8,880.98
Pensie preot paroh	1,632.96

Transport (<i>lease&gas</i>)	1,749
Episcopie	11,100
Office	682

TOTAL= \$ 72,547,07

EVENTIMENTE

I. Botezuri

- ◆ **Norie Aurelia**, fiica lui Alexander & Elisabeta Fell;
- ◆ **Andrew**, fiul lui Valentin & Mădălina Grădinaru;
- ◆ **Marius Kristopher**, fiul lui Marius & Amanda Van Boerum Suditu;
- ◆ **Petra Annable**, fiica lui Patrick Horn & Monica Pop;

Dumnezeu să/i binecuvinteze și să-i crească mari și cuminți spre bucuria părinților și a celor dragi.

II. Parastase, Pomeniri

- ◆ Mariana Șoitu, pomenire pentru soțul Vasile și cei adormiți din familie;
- ◆ Smarada & Sorin Lungu, parastas pentru mătușa Vița Maria;
- ◆ Carmen Petre, parastas pentru cei adormiți din familie;
- ◆ Fam. Aldica, parastas pentru cei adormiți din familie;
- ◆ Michael Agrocosteia, pomenire pentru părinți;
- ◆ Teodor & Carmen Nastu, pomenire pentru fiica Diana;
- ◆ Ratia, Cristian & Luminița Culețu, parastas pentru cei adormiți din familie;
- ◆ Horia & Despina Albulescu, parastas pentru părinții Ioan și Lucia;
- ◆ Cristian & Ioana Radu, parastas pentru cei adormiți din familie;
- ◆ Haralmbie și Stela Mila, pomenire pentru cei adormiți din familie.

Consiliul Parohial aduce mulțumiri deosebite fam. Prof. Grigore & Vasilichia Burdea și fam. Zoița Zonea, care au donat Masa de Sfinții Trei Ierarhi.

EVENTIMENTE VIITOARE

13 mai (duminică) - masă festivă în cinstea sărbătorii Sfinților Constantin și Elena, patronii Reuniunii de Doamne a Parohiei noastre (hram);
20 mai (duminică) - Romania Day Festival on Broadway (parohia noastră va organiza un stand cu produse artizanale și de patiserie);
3 iunie (duminică) - ora 11:00 AM Picnic in Central Park organizat de Școala Duminicală.

Consiliul Parohial - funcții (2018)

Dr. Daniel Dănilă - președinte
 Horia Albulescu - vicepreședinte
 Violeta Sunda - secretar
 Ovidiu Savin - Casier
 Grigore Burdea - controlor
 Cristian Radu - controlor
 Ioan Stăniloae - episcop
 Marcel Dănilă - episcop
 Codruța Chiuzan - director Școala Duminicală
 Mariana Șoitu - responsabil cultural

Reuniunea de Doamne - funcții (2018)

Violeta Șunda - președinta
 Vasilichia Burdea - vicepreședinta
 Iuliana Dudi - secretar
 Mariana Vasu - casier
 Despina Albulescu - controlor
 Ioana Radu - controlor